

CODUL SECRETELOR AL OAMENILOR DE ZAPADA

SIMON STEPHENSON

Ilustrații de Reggie Brown

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

I

Era iarna cea mai lungă înregistrată în mai bine de trei sute de ani.

Se ajunsese la asta deoarece acum vremea era dată peste cap.

Cel puțin din cauza asta spunea toată lumea că se întâmplă.

Până și copiii de pe terenul de joacă din curtea școlii o spuneau.

Închipuiți-vă doar: copii care n-au altceva mai bun de făcut decât să vorbească despre vreme!

Nu că Blessing ar fi fost vreodată de față la școală să-i audă pe ceilalți copii vorbind despre vreme.

Nu mai fusese la școală din decembrie.

Și era martie deja.

Motivul pentru care Blessing încetase să mai meargă la școală era că avea o problemă. De fapt, avea trei probleme, care erau în clasă cu ea: Ashby Tregdahornick, Cynthia Smith-Smith și Bartholomew Weaselton.

Acești trei împelițați n-o suportau.

Blessing n-ar fi știut să spună de ce.

Poate din cauză că ea era mereu politicoasă și drăguță.

Sau pentru că era bună la arte plastice, matematică și științe.

Sau pentru că vorbea franceza ca o pariziană, în timp ce, oricând încerca oricare dintre cei trei s-o dea

pe franceză, parc-ar fi fost o haită de câini vagabonzi făcând gargară cu sirop de tuse.

Indiferent de motivul pe care l-or fi avut, îi făceau tot felul de șicane.

Îi ascundeau uniforma după înot.

Îi rupeau proiectele.

Ba chiar îi dădeau porecle ridicole care n-aveau nicio noimă!

Blessing găsisese și ea o poreclă pentru ei, una care chiar *avea* noimă.

Le spunea „Cei trei-frați-nesărați“.

N-or fi fost frați de-adevăratelea, dar erau trei și erau nedespărțiți. Și ce altceva e un om pus să-ți facă șicane dacă nu un nesărat? Fie și unul mai micuț. Nu e frumos să le dai porecle oamenilor, așa că Blessing nu le spusese niciodată așa cu voce tare. Totuși, din câte știa, nu exista nicio regulă care-ți interzicea să spui lucruri din astea în gând.

Dacă ar fi fost oricare alt anotimp, Blessing i-ar fi spus maică-sii, iar Cei trei-frați-nesărați ar fi încurcat-o serios. Poate chiar ar fi fost transferați în clase separate. Și dacă s-ar fi întâmplat asta, probabil c-ar fi murit toți pe loc.

Dar era încă iarnă. Și Blessing chiar n-avea cum să-i spună maică-sii despre trolii care o hărțuiau pe perioada iernii.

Treaba asta ar fi întristat-o, iar Margaret era îndejuns de tristă oricum.

Margaret era deja atât de abătută, încât uneori nici nu mai mergea la lucru.

Dacă se întrista și mai tare, Blessing risca să fie trimisă din nou în grija altor persoane.

Blessing mai pășise de două ori treaba asta.

De fiecare dată se întâmplase iarna și de fiecare dată totul se întâmplase pentru că Margaret se întristase foarte tare.

S-a întâmplat în felul următor: Jasmine le-a venit la ușă și s-a purtat ca și cum ar fi fost o vizită ca oricare alta. Dar la scurt timp după aceea a venit Salvarea după Margaret și a luat-o. Și apoi Jasmine a dus-o pe Blessing acasă la Miriam și John.

Și a lăsat-o acolo.

Nu era vina lui Margaret că iarna o întrista așa tare. La urma urmelor, când era mică, trăise într-o țară unde nu exista iarnă. Și totuși aici, la Londra, i se cerea să petreacă luni în șir degerând!

Era cam mult.

Dacă ai fi întrebat-o, Margaret ți-ar fi spus că motivul pentru care îi displăcea iarna nu era gerul, nici întunericul, nici măcar faptul că toată treaba era o idee absurdă. Ți-ar fi spus că era din cauză că iarna se

scuturau toți trandafirii aceia superbi din Grădina de Trandafiri din Parcul Victoria.

Și la ce folosește un anotimp în care se întâmplă una ca asta?

Nici măcar domnul doctor Kumar nu fusese în stare să-i răspundă la întrebare.

În schimb, îi recomandase lui Margaret să folosească o lampă specială. Spusese că seamănă așa mult cu soarele, încât o s-o facă să se simtă fericită la culme.

Ziua în care sosise lampa fusese precum Crăciunul. Blessing desfăcuse cutia și apoi Margaret pusese lampa în priză. Amândouă se uitaseră lung la ea, apoi își spusese că, într-adevăr, ai fi zis că e soarele.

Dar apoi Blessing o întrebase dacă se simte mai fericită. Margaret îi spusese că nu încă, însă că era convinsă că o să se înveselească până dimineața. La urma urmelor lampa era întocmai ca soarele!

Dar Margaret n-a fost mai fericită în dimineața următoare.

Ba chiar se întristase și mai tare.

Pentru că, de fapt, lampa nu semăna deloc cu soarele.
La urma urmelor era doar o lampă.
Iar soarele e soarele.

Oricum, din cauza asta nu mai fusese Blessing la școală din decembrie.

Pentru că lampa domnului doctor Kumar nu dăduse rezultate.

Iar Cei trei-frați-nesărați erau de-a dreptul insuportabili.

Și pe timp de iarnă nu putea să-i spună maică-sii nimic despre ei.

Pentru că nu voia ca Jasmine să vină și s-o alunge din nou.

Desigur, faptul că nu mergea la școală era exact genul de lucru din cauza căruia puteai fi trimis în altă parte.

Din fericire, Blessing era foarte pricepută la a-i imita scrisul maică-sii, așa că-i scrisese un bilet domnișoarei Hazelworst, în care spunea că ea și Margaret urmau să se mute în sălbăticia australiană ca să aibă grijă de

un sanctuar pentru canguri și că nimeni n-avea să mai audă vreodată de ele.

Domnișoara Hazelworst începuse să plângă și-i spusese lui Blessing că era cea mai bună elevă de clasa a patra pe care o avusese vreodată.

Blessing îi spusese, la rândul ei, cel mai drăguț și adevărat lucru pe care putea să i-l spună: că era cea mai bună profesoară pe care o avusese vreodată la clasa a patra.

De atunci, în fiecare dimineață, Blessing se îmbrăca în uniformă, se spăla pe dinți, își lua rămas-bun de la maică-sa și o lua la pas prin Parcul Victoria, ca și cum s-ar fi dus la școală. Apoi, în fiecare după-amiază, se întorcea acasă și-i povestea maică-sii ce i se întâmplase la școală în ziua respectivă. Desigur, Blessing născocea toate astea, dar Margaret era prea abătută ca să-și dea seama.

Singura problemă reală cu faptul că nu mergea la școală era că tot trebuia să se ducă undeva. Și nu oriunde, ci într-un loc unde puteai merge dacă aveai zece ani și jumătate, erai în uniformă și n-aveai decât bani pentru prânz.

Uneori mergea la muzeul cel mare unde era morsa aia uriașă împăiată și se ținea scai de alte clase de copii veniți în excursie. Dacă o întreba cineva ce caută acolo,

se prefăcea c-ar fi o elevă din Franța venită într-un program de schimb. Apoi mergea în Leicester Square și se amesteca printre grupurile de pensionari coborâți din autocare, care mergeau să vadă spectacole de teatru la matineu.

Odată, când se plictisea grozav, Blessing s-a dus până și la spitalul de copii și s-a dat drept pacientă. A trebuit s-o tulsească atunci când o asistentă a încercat să-i pună mâna în ghips.

În alte zile, mergea la un cinematograf pe care-l descoperise, unde geamul de la toaletă rămânea mereu deschis. Era doar o ferestruică, dar era suficient de mare, exact cât să încapă prin ea o fată de zece ani și jumătate, cu condiția să se strecoare înainte de prânz. În cinematograf era cald și oamenii lăsau adesea în urmă cutii de floricele pe jumătate pline, din care ea se putea înfrupta la prânz. Dacă rămânea să vadă filmul de trei sau patru ori, Blessing putea să-și petreacă acolo o zi întreagă fără probleme.

Atâta timp cât ținea minte să stea mai mult pe-afară marțea, sistemul ei funcționa de minune. Marțea trebuia să meargă la Clubul de Desen și îi plăcea așa mult, încât până și Margaret și-ar fi dat seama dacă ajungea prea devreme acasă în ziua respectivă.

Desigur, întâmplarea face ca marțea să fie, totodată, ziua din săptămână când lucrurile se schimbă cel mai des. Lunea e prea la început de săptămână pentru a face schimbări, iar miercurea vine puțin cam târziu. Marțea e ziua perfectă pentru a schimba lucrurile, iar lucrurile parcă știu treaba asta și fac tot posibilul să se schimbe chiar atunci.

Și, într-adevăr, într-o zi de marți — o marți în care Blessing chiar ținuse minte să stea pe afară până mai târziu —, lucrurile s-au schimbat pentru totdeauna.

2

Era încă mult prea devreme când coborâse din autobuz în marțea aceea, așa că s-a hotărât să facă un ocol prin Parcul Victoria.

Se asigurase că n-o vede nimeni, apoi escaladase poarta.

Scârț!

Blessing ateriză în zăpadă de cealaltă parte a porții. Încă mai era zăpadă pretutindeni prin oraș, desigur, dar aici în parc se depusese și mai multă. Și, scaldată în lumina lunii ca acum, părea aproape fosforescentă.

(Poate că vă întrebați cât o fi fost ceasul, dacă se întunecase deja și răsărise luna. Păi, de-abia se făcuse 16:30! Pentru că, deși era martie de-acum, era încă în toiul iernii. Oamenii care apăreau la televizor încă spuneau că e un semn că vremea s-a dat complet peste cap.)

Cum străbătea parcul, Blessing auzea cum îi scârțâie zăpada sub tălpi.

Scârț-pleosc-scârț-pleosc-scârț-pleosc.

Scârțul se auzea când lăsa piciorul pe zăpadă. Pleoscul, când zăpada încerca să-i înhațe ghetetele înainte să ridice piciorul. Norvegienii versați v-ar putea spune că zăpada ajunge așa, dornică să ne fure încălțările, atunci când s-a depus de mult. Zăpada de-aici rezistase din noiembrie. Oamenii începuseră să se plângă că nici nu mai țin minte cum arată pământul dedesubt.

Scârț-pleosc-scârț-pleosc-scârț-pleosc.

În timp ce Blessing trecea podul peste lacul înghețat, rațele măcăiau de zor.

— Știu, răuștelor. Trebuie să așteptăm până la primăvară.

Cea mai mare dintre rațe măcăi vehement.

— Păi, asta repetă toată lumea. Dar dacă te plângi, n-o să vină mai devreme primăvara, să știi.

Blessing își văzu de drum, străbătând pajiștile.

Într-o după-amiază obișnuită de marți, spre sfârșitul primăverii, ar fi fost încă lumină.

Ar fi fost plin de copii care se hârjonesc, cât vezi cu ochii.

Și câini care aleargă după mingi de tenis.

Și persoane în vârstă care fac tai chi.

Și, printre toate zbieretele și lătrăturile și trosnetele stranii pe care le scot oamenii în vârstă când fac tai chi, s-ar fi auzit zumzetul aspersoarelor care țin pajiștile verzi toată vara.

În această după-amiază de marți însă, n-o înconjurau decât zăpada scaldată în lumina lunii, porțiunile de beznă și tăcerea.

Și se mai vedea și un om de zăpadă, care arăta deplorabil.

Îl făcuseră niște copii după prima ninsoare.

Le ieșise jalnic.

În primul rând, stătea într-o rână.

Ba mai mult, nu avuseseră morcovi, cărbuni sau oricare din lucrurile din care se face de obicei un om de zăpadă.

Astfel, ochii erau făcuți din capace de la sticle.

Avea niște crenguțe pe post de sprâncene.

Nasul era un cartofior uscat.

Gura îi fusese desenată cu degetul.

Câteva frunze căzute din copac îi țineau loc de păr.

Și la gât avea un fular vechi, jerpelit și plin de noroi.

